

Op de huid van Joost Nauta

'Nu vragen anderen mij om hulp'

TEKST MART RIENSTRA FOTOGRAFIE HANS KOKX

Wat is het geheim van de smid?

Dat is er niet. Of het zijn open deuren als zorg op maat, klant staat centraal, kleinschaligheid aan de voorkant en doelmatigheid aan de achterkant. Door daadwerkelijke ondersteuning te bieden, onderscheiden wij ons blijkbaar van anderen. In die zin is ons succes ook het gevolg van het nadrukkelijk falen van andere

zorgverleners. Te log, te bureaucratisch, te afstandelijk. En ook een beetje te fraudegevoelig. Dat nekt zich op een gegeven moment.

Wat wilt u over vijf jaar bereikt hebben?

We hebben zojuist ons beleidsplan 2014-2016 geschreven. Verder vooruitkijken lukt niet in de zorgsector, helaas. In dat plan

hebben we het over een gezonde organisatie waarin de menselijke maat centraal staat en het individuele belang van de patiënt voorop. Kwantitatief denk ik dat we uiteindelijk naar een omzet van 30 miljoen moeten om te overleven. Nu zijn we de grootste van de kleintjes, straks willen we tot de grotere behoren van de middelgrote thuiszorgorganisaties.



Lichamelijk beperkt, geestelijk onbeperkt: dat is Joost Nauta. Al sinds zijn geboorte weet de 42-jarige Utrechter hoe het is om afhankelijk te zijn van anderen. Uit frustratie over zijn eigen zorg startte hij in 2006 Joost Zorgt, een (thuis)zorgorganisatie ontstaan vanuit het perspectief van de zorgvrager. Sindsdien is hij ondernemer en loodst zijn bedrijf met veel succes door de onduidelijke, steeds veranderende zorgwetgeving. Dit jaar slecht hij met Joost Zorgt de grens van 10 miljoen euro omzet.

Wie is uw idool?

Ik ontmoet gelukkig wekelijks mensen die mij inspireren. Maar een soort van idool voor mij is Loek Winter (onder meer eigenaar van het Slotervaart Ziekenhuis). Hij slaagt erin onder moeilijke omstandigheden initiatieven te nemen en veranderingen te realiseren. Ik herken mij in hem en voel mij – net als hij – een kleine anarchist. Iemand die zich aan de regels houdt, maar ook steeds de grenzen opzoekt en speelruimte vindt. Ons doel? De patiënt de beste zorg geven. Een ander voorbeeld is jazzmusicus Quincy Jones. Als je weet waar hij vandaan komt, en wat hij bereikt heeft, dan verdient dat respect en navolging. Hij komt in juli op North Sea Jazz: hem moet ik zien en ontmoeten!

Welk cijfer geeft u het kabinet?

Ik ben politiek neutraal, toch plaats ik enkele vraag- en uitroeptekens. Wat bijvoorbeeld in Nederland aan zorg is afgeroomd in de afgelopen tien jaar – en wat de komende periode nog wordt afgeroomd – verdient geen schoonheidsprijs. Natuurlijk was en is ingrijpen noodzakelijk; de zorgkosten rijzen inderdaad de pan uit. Maar de oplossing om vooral zelfredzaam te zijn en blijven, klinkt mooier dan het in de praktijk is. Zelfredzaamheid is het recht van ieder individu, maar het blijft de plicht van de overheid om dit ruimhartig te faciliteren. Je mag dit nooit koppelen aan bezuinigingen, zeker niet als je de participatiemaatschappij propageert.

Wat maakt u gelukkig?

Dat ik ondanks – of misschien wel juist dankzij – mijn beperking het leven van anderen kan verbeteren. Vroeger was ik

volledig afhankelijk van anderen en kwam de zorgbehoefte altijd uitsluitend vanuit mij. Nu vragen anderen ook om mijn hulp. Dat voelt goed en geeft zin aan mijn leven.

Wat is uw grootste valkuil?

Je valkuil is vaak de keerzijde van je talent. Dus als snelle denker loop ik vaak te ver vooruit op de troepen. Ook ben ik nogal impulsief en maak bij voorkeur vandaag mijn keuzes. Waarom zou je uitstellen? In een organisatie waarin je moet samenwerken met anderen, kan dat helaas niet. Daarom is zo'n beleidsplan weliswaar een hele bevalling voor mij; het is wel goed. Een andere valkuil is mijn luiheid. Ik kan avonden achter elkaar films kijken. Maar ja, dat is ook nodig om de accu op te laden.

Met wie zou u een beschuitje willen eten?

Ik houd niet van beschuit. Toch schuif ik graag aan als Giovanca dat ook doet. Een prachtige vrouw met een goede stem. Heb je haar vorige maand op tv bij Pauw & Witteman gezien? Jeroen zat buitengewoon te genieten, en niet alleen van haar stem... Maar wie niet? Van een totaal andere orde is Mark Rutte. Van hem zou ik willen weten of hij nou altijd echt is, en oprecht. Vaak heb ik die indruk, maar af en toe twijfel ik en vind ik hem plastic. We weten zo weinig van die man, terwijl hij wel onze kapitein is.

Wat is uw levensmotto?

Niet klagen, maar dragen. Het leven kan soms tegenzitten maar erover klagen helpt je niet. Te veel mensen komen daardoor in een neerwaartse spiraal terecht. Zoek naar aanknopingspunten om verder te gaan, zoek naar je vliegwiel, kom vooruit.

Helaas is klagen in Nederland een soort van tweede natuur geworden; echt jammer.

Wat is uw favoriete stad?

Ik ben geboren in Amsterdam en op jonge leeftijd naar Den Haag verhuisd. Vervolgens ben ik gaan studeren in Utrecht en woon ik binnenkort in Rotterdam. Oftewel...? Ik ben een stadsmens, laten we het daar op houden. Ik verheug mij heel erg op Rotterdam. Als ik daar ben, voel ik mij echt een kosmopoliet. Dat heb ik eerlijk gezegd in Utrecht toch minder. Wel vind ik Ondiep, waar ons hoofdkantoor is gevestigd, een geweldige wijk.

Hoe ziet uw ideale zondagmiddag eruit?

Dan schijnt de zon volop, zit ik op een terras en geniet ik van de mensen. Ik praat wat met ze, maar kijk vooral. Mensen zijn zo bijzonder, zo verrassend ook.

Als u een boek zou schrijven, waar gaat dat dan over?

Dat is frappant, ik ben op dit moment bezig met een boek. Over mijn leven. Over wat ik heb meegemaakt en hoe ik hier terecht ben gekomen. Ik hoop ook met dit boek mensen te inspireren en tips en adviezen te geven hoe ze hun leven een positieve wending kunnen geven. Wanneer het boek verschijnt? Voorjaar 2015! ■